

dwars.be

Studentenblad Universiteit Antwerpen • Nummer 79 • Jaargang 12 • april 2013 • GRATIS

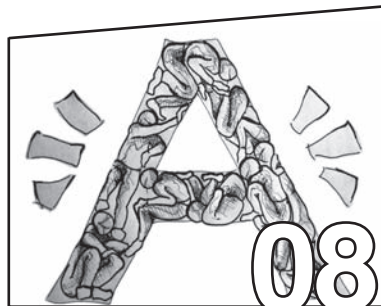
FLIKKEN OVER DE ZAAK-JACOB SCHACHTEN OVER SCHACHT STUDENTEN(ONDER)VERTEGENWOORDIGING

04

Schacht

Op televisiezender JIM kan u heden ten dage genieten van het programma Schacht, waarin een aantal studentikoze studenten hun studentenleven tonen aan de niet-studenten van het land. *dwars* vroeg hen waarom.

08

AUHA groeit

Van alle associaties groeit de AUHA veruit het snelst. *dwars* vroeg aan honderd Vlamingen, de rector en Antwerpen Studentenstad wat daar de gevolgen van zijn en of we die wel aankunnen.

24

Internationale Editie

Obama ging op bezoek in de meest gecontesteerde regio op aarde: Israël. *dwars* vroeg een Israëli, en ook student, om daar een woordje uitleg over te geven.

10

Vegetarisme

Het einde van Dagen Zonder Vlees nadert. *dwars* vroeg een redacteur zich tegoed te doen aan seitan en tofu, terwijl de redactionele vegetariër zich een week lang op de kalfslapjes stortte. Zij brengen verslag uit.

Antwerpen

- 04** **Studenten op Jim**
Schachten over Schacht

- 14** **De Lokale Politie**
Flikken over Jacob

- 18** **Centerfold**
De zeven fotodeugden:
gerechtigheid

Onderwijs

- 08** **AUHA groeit**
Studentenaantal tikt aan
- 12** **Digitaal onderwijs**
Creatieve oplossingen
- 13** **Kort**
Over onderwijs en onderzoek
- 17** **Homans in de Raad van Bestuur**
Opiniestuk
- 24** **Studenten(onder)vertegenwoordiging**
Verkiezingen sluipen nader

Cultuur

- 29** ***dwars* herbekijkt...**
dwars herbeleeft de klassiekers
- 32** **Jangocomix**
- 33** **Contraire**
Satire
- 35** ***dwars*agenda**
- 36** ***dwars* beschermt zijn bronnen**

Maatschappij

- 03** **Editoriaal**
- 20** **Het marktsegment**
- 24** **De internationale editie**
Obama in Israël
- 26** **Vegetarisme**
Voor- en nadelen
- 28** **Leven in de eindtijd**
- 30** **Bij monde van Du Mon**
Pepperminds

Mensen zijn een lastig iets

editoriaal

In de laatste aflevering van *Met Man en Macht* schreeuwde het personage van Sara de Roo: "Zeventien jaar heeft mijn vader alles gegeven voor de gemeente, en slechts één fout heeft hij gemaakt!" Dat die ene fout dan wel handvol geld heeft gekost en een polyvalente zaal vol gebreken heeft opgeleverd, veegt ze onder de mat.

De regels zijn nochtans de regels. *Principes zijn principes*. Maar mensen zijn even zwak als het spreekwoordelijke vlees en het zijn eerder de persoonlijke banden die ze hebben die hun acties bepalen dan het geloof dat ze uitdragen. Het is gemakkelijker Cyprus besparingen op te leggen, zolang men geen rekening houdt met de spaarders ter plaatse. De oorspronkelijke speurders naar de Bende van Nijvel bleken alles behalve objectief. Fictieve detectieven kunnen misschien naar geloven hun intuïtie volgen, in de realiteit blijkt het niet aangewezen. Dat Obama nog steeds Guantanamo Bay openhoudt, wordt hem veel makkelijker vergeven dan Bush. Hetzelfde geldt voor de verderzetting van Patrick Janssens beleid door Bart De Wever. De een wint, de ander verliest. Uitstraling. Charisma. Een zeker *je-ne-sais-quoi*. Terwijl ze aan hetzelfde publieke oordeel onderhevig zouden moeten zijn.

En wat te zeggen van de veelvuldige fraude aan de universiteiten van Vlaanderen? Dat de huidige druk zo groot is. Dat het zaak is te publiceren, en dat de concurrentiedrang onder doctorandi moordend is. Zo wordt het dus bijna een uitgemaakte zaak dat een onderzoeker hier en daar naar boven afrondt, niettegenstaande dat in bepaalde onderzoeksvelden dit soort toestanden zeer schadelijk kan blijken. Maar we doen het om net iets langer in het spotlicht te kunnen blijven staan, net iets harder te kunnen dromen van carrière. Net iets langer te zijn wie we willen zijn.

Fraude is uiteraard verboden, maar zo'n verbod verhindert fraudulent gedrag niet, het maakt het enkel bestrafbaar. Het houdt geen rekening met de bio-chemicus die vrees in collegiale onmin te vervallen na het zoveelste nutteloze onderzoek. Niet dat vervalsingen onbestraft moeten blijven, maar simpelweg iets verbieden is een zeer naïeve oplossing voor problemen. Regels, principes en wetten houden geen rekening met menselijkheid. Op het eerste zicht lijkt het zelfs onmogelijk de twee te combineren. Ooit kreeg ik een boete omdat ik op het voetpad reed, per fiets, bij hoge snelheid. Mijn uitvlucht, dat ik slechts vrolijk was en geen misdadiger, werd niet eens genoteerd.

NAX MEETENS, HOOFDREDACTEUR

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. *dwars* verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op UA-campusen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stadscampus. Dit nummer werd afgesloten op 24/03/2013. Oplage: 2.500 exemplaren. V.U.: Max Neetens, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur Max Neetens **Redactiesecretaris** Lynn Van de Perre

Eindredactie Bart De Decker, Basia Dajnowicz, Marlies Verhaegen (verantwoordelijke), Thibault Winants

Redactie Bart De Decker, Basia Dajnowicz, Denies Du Mon, Judith Buysse, Marlies Verhaegen, Sanne Pervé, Stephanie Ketels, Thibault Winants

Fotografie Astrid Vingerhoets, Benjamin Theys, Eline Verstegen, Isabeau Vogelee (verantwoordelijke), Yoeri Hostie

ICT & Vormgeving Maarten Decaluwe **Illustratie** Basia Dajnowicz

PR Laura Caluwe **Cartoon** Jangojim **Drukkerij** Favorit **Werken mee aan dit nummer** Capitant, Katrien Vertongen, Tsarfaty Ido, Yves Pepermans

E-mail contact@dwars.be **Adverteren** adverteren@dwars.be **Website** www.dwars.be

Redactielokaal en correspondentieadres: *dwars* - studentenblad Universiteit Antwerpen, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

UA-TV: OMDAT ER IETS TE FILMEN VALT

VIJF STUDENTEN OVER HUN DEELNAME AAN REALITYSHOW SCHACHT

TEKST: BART DE DECKER • FOTO'S: ISABEAU VOGELEER & KATRIEN VERTONGEN

Al sinds de oprichting van *d'wars* breekt haar redactie zich het hoofd over een belangrijk vraagstuk: "Hoe ziet het leven van de gemiddelde Antwerpse student er nu eigenlijk uit?" Wij waren blijkbaar niet de enigen met deze prangende vraag en gelukkig heeft topzender JIM er nu een antwoord op. Vier dagen per week zoomt JIM in op het leven zoals het is op en rond de Ossenmarkt. Drie Antwerpse studentenverenigingen toonden zich bereid om de camera's in hun midden toe te laten en haalden vijf dapperen uit hun rangen die de spilfiguren van het programma zouden worden. Een programma dat haar talloze kijkers durft te tonen dat het hier niet alleen om zuipen en dopen gaat. Een programma dat dan ook de toepasselijke naam Schacht heeft gekregen.

HALLO LEUVEN?

Uit Wikings-NSK kwamen Frederik De Wieuw en Jelle Jacobs, respectievelijk feestleider en taberna bij de vereniging van TEW'ers en Handelsingenieurs. Voor Taal- en Letterkundevereniging Lingua tekenden praeses Ward Peeters en nieuwbakken lid en schacht Pablo Cepeda present. Ook prae-

ses Annet Wevers stond paraat voor haar Duveldrinkersclub Abundantia. Alle vijf stemden zij toe voor een praatje over hun ervaringen met het programma en hun gedachten over het Antwerpse studentenleven. Drinken ze daar een pintje bij? Nee, meneer. Twee koffies, een cola, een icetea en een watertje. Het Antwerpse studentenleven, jazekeer!

Hoe zijn jullie met het programma in contact gekomen?

Frederik De Wieuw Ik kende het productiehuis van een reclamespot waarin ik had meegedaan.

Annet Wevers De makers hadden contact opgenomen met een pro senior van Abundantia, en die had aan mij gevraagd of ik geen interesse had.

Pablo Cepeda Ik heb het programma via Facebook ontdekt.

Ward Peeters Mij hebben ze zelf gecontacteerd. Ik weet niet hoe ze aan mijn nummer zijn gekomen, trouwens. Ik kreeg een telefoontje met de vraag of ik mee wilde werken aan het programma. Waarschijnlijk hebben ze de websites en Facebookpagina's van Antwerpse verenigingen afgeschuimd en me zo gevonden.

De Wieuw Ze hebben het eerst in Leuven geprobeerd, maar daar was niemand geïnteresseerd,

dus zijn ze maar naar Antwerpen gekomen.

Waarom was men in Leuven niet geïnteresseerd?

Peeters Ik denk dat ze daar een meer gesloten sfeer hebben. In Antwerpen is het studentenleven redelijk open. Je moet hier bijvoorbeeld niet gedoopt zijn om bij een studentenvereniging te horen. Meestal toch niet.

De Wieuw Het aantal kotstudenten is in Leuven ook veel groter, dus ik denk dat er daar meer mensen een dubbelleven leiden: een leven op kot en een leven thuis. Ze zullen gewoon niet willen dat dat kotleven in beeld gebracht wordt.

Peeters Antwerpen is geen studentenstad, het is een stad met een universiteit erin.

Wevers Dat is net zo fijn. Dat je hier niet alleen studenten hebt.

Heb je lang getwijfeld om aan het programma mee te doen?

Jelle Jacobs Ik heb daar helemaal niet over getwijfeld. Het leek me een leuk initiatief.

Cepeda Voor mij duurde het ook niet lang. Ik had nieuwe lampen nodig voor mijn studio. *(lacht)*

Naast de typische studentenactiviteiten werden jullie ook in het dagelijkse leven gevolgd. Was dat soms niet wat lastig?

De Wieuw 'Gevolgd' is een groot woord. Mij hebben ze in het totaal negen dagen gefilmd.

Peeters Mij vijf of zes dagen, denk ik. Verspreid over een heel semester.

Cepeda Ze belden je ook altijd op voorhand op: "Hé Pablo, heb je de eenentwintigste tijd?" Even filmen en ze waren weer weg.

De Wieuw Soms hoorden we twee weken niets, dan was het een dag of twee wat filmen. Tijdens de examens hebben ze ook niet gefilmd, behalve heel eventjes om te tonen hoe je precies studeerde.

“
**Het studenten-
leven is braver dan
vroeger**

”

Peeters Ja het is reality-tv hé, dus soms moet je het een beetje ensceneren. *(lacht)*

Jacobs Het was voor mij net een van de pluspunten dat ze dat dagelijkse leven wilden laten zien, omdat het dan niet enkel over studentendopen en zo zou gaan. Zo ziet mijn familie bijvoorbeeld dat het ook meer is dan dat.

De Wieuw Het enige dat ik wat lastig vond was dat mijn vrienden misschien niet voor de camera wilden komen. Uiteindelijk kies ik ervoor om aan dat programma mee te doen, mijn vrienden niet.

Peeters Ik heb iedereen wel op voorhand gewaarschuwd. Als ze het echt niet wilden, liet ik gewoon

weten wanneer we met de camera langskwamen zodat ze konden maken dat ze weg waren. *(lacht)*

VOOR(OOR)DELEN

Hadden de programmamakers al bepaalde ideeën over het studentenleven in Antwerpen?

De Wieuw Raf *(Roossens: de regisseur, nvdr.)* was echt van niets op de hoogte. Hij stond versteld van sommige verhalen die hij te horen kreeg.

Wevers Ik denk niet dat hij, of iemand anders van de makers, zelf ooit in een studentenvereniging gezeten heeft.

Peeters Ze hadden van tevoren wel gezegd dat ze een programma wilden maken dat niet te veel op de marginale kant van het studentenleven zou focussen. Ze wilden vooral het positieve belichten.

Jacobs Raf vroeg ons ook wat wij dachten dat interessant kon zijn om te filmen.

Wevers Ik vond het heel belangrijk dat er getoond werd dat het verenigingsleven zo veel meer is dan feesten en drinken. Er komt toch veel meer bij kijken.

De Wieuw Het mocht niet 'We Like To Party' *The Sequel* worden.

Denk je dat er over het algemeen veel vooroordelen zijn over het studentenleven?

Peeters Dat denk ik wel. *(lacht)*

Cepeda Ik denk dat het van persoon tot persoon afhangt. Je kan er mee om of niet. ►

Veel problemen met de buurtbewoners?

De Wieuw Kijk, er moet een dialoog zijn. Als die er niet is, dan...

Peeters Ik vind dat wij daar zelf zeer open voor staan. Maar de communicatie met de buurt verloopt soms wat stroef.

Jullie zijn allemaal lid van een studentenvereniging. Vinden jullie dat zoiets integraal deel uitmaakt van het studentenleven?

Peeters Dat is voor iedereen anders. Je moet weten waar je prioriteiten liggen. Maar het is natuurlijk een unieke ervaring: je bent maar één keer student.

De Wieuw Ik heb verschillende fases doorlopen. In mijn eerste jaar nam ik niet echt deel aan het verenigingsleven. In mijn tweede jaar ben ik toch mee beginnen doen met activiteiten en in mijn derde jaar ben ik dan lid geworden van het praesidium. Dat ben ik dit jaar nog steeds. Ik heb mij als student het hardst geamuseerd in deze laatste twee jaren, dus ik denk dat lid zijn van een vereniging een meerwaarde biedt aan het studentenleven.

Wevers Het is gewoon heel handig. De faculteitsclubs hebben een studiedienst en doen heel veel studiegerelateerde dingen. Maar voor mij was het ook een fijne manier om mensen te leren kennen. Ik kom uit Nederland dus toen ik hier aankwam, kende ik niemand.

Cepeda Ik ben een Chileen en de Belgische cultuur is heel anders dan wat ik gewoon ben; heel gesloten. Toen ik in Berlijn in een aula zat, zat iedereen bij elkaar en werd er gepraat, ook met mensen die

je niet kende. Hier ga je een aula binnen en zit iedereen in een andere uithoek. Lid worden van een vereniging is daarom een goede manier om met mensen in contact te komen.

Jacobs Dat zijn de twee grote voordelen van de studentenclubs: iemand die nog niet veel mensen kent, komt plotseling in een groep terecht waar ze echt bij horen, zonder vooroordelen. En voor het studeren zelf bieden de clubs heel veel handige academische voordelen.

Door jullie te volgen kiest het programma expliciet voor een kijkje in het verenigingsleven, uiteindelijk maar een deel van het gehele studentenleven.

De Wieuw Ze hebben natuurlijk wel vijf verschillende karakters gekozen, hé. Dat zijn vijf verschillende invalshoeken van waaruit ze het studentenleven konden bekijken. Het is zoals een dorpsplein: allemaal verschillende huizen die uitkijken over het hetzelfde plein, maar elk huis heeft er een andere kijk op.

DOPEN DOEN WE SAMEN

Het was niet de bedoeling om de marginale kant van het studentenleven te belichten. Maar het hoogtepunt van het programma is wel een typische studentendoop.

Wevers Ik begrijp niet zo goed waarom ze dat gedaan hebben.

Jacobs Dat hebben ze duidelijk achteraf beslist. Wij wisten dat pas nadat het programma in de pers kwam.

Peeters Onze doop is in principe redelijk soft. *(het*

“
**Het samenho-
righeidsgevoel is wat
een doop speciaal
maakt**
”

was de doop van Lingua die werd gefilmd, nvdr.) Het is maar één dag, terwijl het bij andere verenigingen weken of zelfs maanden kan duren. Ik vond het ook geen probleem dat ze onze doop wilden filmen: zo konden we net tonen dat het helemaal niet zo erg is als men soms denkt. We proberen het plezierig te houden.

Jacobs Ik vind dat wel een beetje jammer. Het is maar één doop, die maar één dag duurt. Dat is niet echt representatief.

Wevers Het is nog altijd een echte doop. Dat is trouwens voor elke vereniging anders. Bij Abundantia spelen we gezelschapsspelen en komt er geen vuiligheid aan te pas.

Heeft de doop iets speciaals voor jullie of is het alleen maar een mogelijkheid om het beest uit te hangen?

Jacobs Persoonlijk ben ik niet zo'n grote fan van dopen. Ik ben er niet tegen hé, en ik heb het met alle plezier gedaan. Maar ik vind dat niet zo'n must in het studentenleven.

Wevers Ik vind het supertof. Iets dat je moet gedaan hebben. De doop was een van de voor-

naamste redenen dat ik bij een studentenvereniging ben gegaan.

Peeters Wat ik belangrijk vind is dat je heel veel mensen leert kennen. Je maakt allemaal hetzelfde mee en dat schept echt een band. Ik vind het zelf gewoon heel plezant; ik ben ondertussen al vijf keer gedoopt bij allemaal verschillende verenigingen. Je speelt een rol, hé. Of die van domme schacht, of die van tirannieke schachtentemmer.

De Wieuw Het probleem is dat sommige mensen vergeten dat ze in een rollenspel zitten en overgaan tot het effectief vernederen van anderen. Het is natuurlijk altijd vrijblijvend; je weet waar je aan begint, dus moet je achteraf niet gaan lullen.

Wevers Het hangt er ook heel hard van af wie je doopmeester is. De mijne was goed: ik moest natuurlijk wel af en toe de afwas en boodschappen doen, maar ik mocht daarna wel mee op kroegentocht. *(lacht)*

Jacobs Dat saamenhorigheidsgevoel is uiteindelijk wat een doop echt speciaal maakt. Maar dat aspect hebben ze in mijn ogen een beetje laten varen om toch maar de marginale kant te laten zien.

Was het voor de schachten niet lastig dat er camera's bij waren?

Cepeda Niet echt. We hebben er voor gekozen om het te doen *(Pablo werd tijdens de opnames gedoopt, nvdr.)*, dus doen we het ook.

Jacobs Ik zou het niet gedaan hebben. De programmamakers drukten ons op het hart dat het geen uitlach-tv ging worden, maar als ik een van de schachten was geweest had ik dat zeker wel

zo ervaren.

Peeters Ik had de schachten op voorhand ook wel gewaarschuwd dat er camera's bij zouden zijn. Als ze dat niet wilden, konden ze op een aparte locatie gedoopt worden. Enkelen twijfelden, maar toen de eerste afleveringen met de doop werden uitgezonden, waren ze allemaal aan het pochen: "Hey, we komen op tv!"

Denken jullie dat er grote verschillen zijn met vroeger, toen jullie ouders studeerden?

De Wieuw Eigenlijk kan je dat niet vergelijken. Het studentenleven maak je maar één keer mee.

Jacobs Ik denk wel dat het braver geworden is. Tegenwoordig heb je veel meer regels, zoals het doopcharter.

Peeters Het studentenleven is ook veel openbaarder geworden dan vroeger.

Gaan er buiten de Antwerpse studenten veel mensen naar het programma kijken?

Peeters Ik denk wel dat het interessant is voor studenten uit een andere stad. Zo zien ze dat er echt dag en nacht verschil is.

Jacobs In Leuven heb je de *fakbars* en is alles goedkoper. In Gent heb je gewoon één grote straat waar er gefeest kan worden. Wij zijn nog aan het opkomen.

De Wieuw Het studentenleven is in iedere stad anders en het wordt ook overal anders gepercipieerd. Vergelijk het met de supporters van een voetbalploeg.

Peeters Ja, die van Leuven roepen: "Hey Antwerpen, *woessies!*" en dan roepen wij gewoon: "Hey Leuven, marginalen!" *(lacht)* ■

'T STAD IS

RECORDGROEI STUDENTENAANTAL AUHA

TEKST: JUDITH BUYSSE & MAX NEETENS • FOTO'S: ASTRID VINGERHOETS • Illustratie: BASIA DAJNOWICZ

De Associatie Universiteit & Hogescholen Antwerpen (AUHA) is het meeste gegroeid van de vijf Vlaamse onderwijsassociaties. In 2012 telde de AUHA 36.007 studenten. Sinds 2004 groeide de AUHA proportioneel met 47 procent. Het marktaandeel steeg sindsdien met 0,8 procent.

In hoeverre kan deze groei opgevangen worden door de stad en de onderwijsinstellingen? *dwers* vroeg Veerle Desimpelaere en Annelies Kolacny van Antwerpen Studentenstad, Georges Goffin, beleidssecretaris van AUHA en Alain Verschoren, voorzitter van AUHA en rector van Universiteit Antwerpen naar de huidige ontwikkelingen en toekomstplannen.

BETAALBAAR KOT GEZOCHT

“Er zijn een aantal externe factoren voor de groei in het onderwijs aan te wijzen: Antwerpen staat hoger op de keuzelijstjes van de kandidaten en de AUHA heeft Antwerpen als studentenstad ook actief gepromoot de afgelopen 10 jaar,” vertelt Goffin. Desimpelaere verklaart de factoren die de groei beïnvloeden verder: “De democratisering van het onderwijs zorgt ervoor dat er meer jongeren kunnen gaan studeren en tegelijkertijd

zit Antwerpen uiteraard ook in de lift omdat hier heel veel groeipotentieel is. Gent is een stad die ondertussen echt wel verzadigd is en waar men momenteel ook geen aanmoedigingsbeleid meer voert. In Antwerpen heb je een duidelijke keuze van het stadsbestuur om in te zetten op Antwerpen als studentenstad. Er komen steeds meer jongeren bij en omwille van de doorstroom uit het secundair onderwijs komen zij ook steeds meer terecht in het hoger onderwijs. Als je in de stad al een groeiende populatie hebt, dan zal dat wel-

licht resulteren in een hoger percentage studenten hoger onderwijs.”

Huisvesting is voor alle partijen een belangrijk beleidspunt. Desimpelaere: “Er is alleen een tekort op vlak van kwaliteitsvolle huisvesting en korte termijnverhuur. We hebben als stad vooral ingezet op kwaliteit: er zijn brandveiligheidsvoorschriften gekomen voor studentenhuysvesting, er is een databank waar in principe alle koten op komen en die ook meteen een kwaliteitslabel krijgen, dus er worden controles uitgevoerd. De historische studentenbuurt is ondertussen wel verzadigd. De studentenkoten bevinden zich nog in een aantal andere concentraties, maar wel verspreid over de stad. Tegelijkertijd merk je een enorme groei aan projecten in studentenhuysvesting door privéontwikkelaars dus in die zin speelt de markt ook een rol. Dat zijn koten die in een hoger prijssegment liggen. Maar wij willen ook de eigenaars van de kleinere aantallen studentenkoten aansporen om

VAN DE STUDENT

te blijven investeren, zodat die koten niet verdwijnen van de markt en er nog een mooie mix is in het aanbod. Goffin kan zich hier helemaal in vinden en vult aan: “De groei is geen probleem voor studentenkotens. Prijzen gaan juist stabiliseren door grote aantallen beschikbare studentenkotens. Het aanbod verschuift dan naar de hogere klasse waarbij men bijvoorbeeld over eigen sanitair beschikt. Daar zet de privémarkt op in. De stad zelf niet, die zorgt ervoor dat er ruimte blijft voor betaalbare studentenkotens waarbij kwaliteit voorop staat.”

De cijfers: er zijn ongeveer 7.500 kotstudenten en iets meer dan 8.500 studentenkotens. Dat lijkt dus meer dan genoeg om iedereen op te vangen, zeker wanneer je de koten erbij telt die in het zwart en onder de radar worden verhuurd. De koten die uit de boot vallen komen, met de woorden van Annelies Kolacny, “net iets te kort op vlak van prijs-kwaliteit verhouding.” Met andere woorden, als er gaten in de muur zitten van een vierkante meter

“***Ik geloof in kwaliteit, dan kun je niet onbegrensd blijven groeien***”

groot, als de verf afbladert, of als ze ernstig overschat worden.

TEKORT AAN ONDERWIJSRUIMTE?

Wat de campussen betreft, legt Desimpelaere uit, zullen de onderwijsinstellingen beginnen met een grote verhuisbeweging. “Er komt binnenkort een hele grote campus op Noord. Karel de Grote-Hogeschool bouwt op ’t Zuid. Ook de buitencampussen van de universiteit worden aangepakt. Op dit

moment kampen een aantal campussen met een capaciteitsprobleem en daar wordt evengoed een oplossing voor gezocht.” Goffin licht toe: “Elke instelling heeft al een plan voor uitbouw en een herplanning van studies en infrastructuur. Universiteit Antwerpen maakt een inhaalmanoeuvre: de Vlaamse overheid heeft extra professoren beloofd voor de komende jaren. Er zijn ook wat infrastructuurproblemen en de opleidingen worden onder de loep genomen qua groepsgrootte. Op dit moment worden er tijdelijke en definitieve oplossingen voor de groei voorbereid. Verschoren licht de oplossingen voor Universiteit Antwerpen toe: “Alle Vlaamse universiteiten kampen met een tekort aan professoren. Er komt meer ondersteuning voor de onderwijsministeries, waardoor er 400 professoren over heel Vlaanderen aan de slag kunnen. Zo’n 10 à 15 procent zal naar Antwerpen komen. Voor de overvolle collegezaal zullen we de roosters zo gaan opstellen dat de groepen opgesplitst kunnen worden en hetzelfde college vaker gegeven ▶

wordt. Op campus Drie Eiken komen er gebouwen bij, die binnen 5 jaar in gebruik kunnen worden genomen. Het is een domino-effect: bepaalde gebouwen kunnen pas vrij komen voor bepaalde studies, als de studies die er zaten verhuisd zijn naar een nieuwe locatie. Dit en volgend collegejaar is het soms nog behelpen.” Binnen de universiteit zal niet alleen het een en ander veranderen om aan de vraag te beantwoorden, maar op langere termijn ook om in te spelen op de huidige trends op onderwijsgebied: “Colleges worden nu ook al opgenomen om de mogelijkheid te hebben ze als herhaling te bekijken. In de toekomst zal dit sowieso veranderen: het gros van de colleges zal dan via internet aangeboden worden. Maar we kunnen niet onbegrensd blijven groeien, we willen de 20.000 studenten zoals in Gent en Leuven niet te ver overstijgen. Ik geloof in kwaliteit en bij Universiteit Antwerpen willen we er voor zorgen dat er kwalitatief onderwijs is en willen we ons profileren door meer te gaan specialiseren.”

Het ‘Huis van de student’ is een initiatief van Antwerpen Studentenstad en zal in september 2014 verhuizen naar de Kleine Kauwenberg. Deze plek wordt het zenuwcentrum voor de behoeften van de student. Lees meer op: <http://www.antwerpenstudentenstad.be/nl/huis-van-de-student-xl>

LUXEKOTERIJ

Annelies Kolacny: "Op vlak van koten zijn we de laatste jaren veel meer aan het inzetten op kwaliteit. Een van de dingen die vooral bleek te werken was van Kotweb.be een open website maken, waardoor studenten nu veel duidelijker prijzen kunnen vergelijken. Die campagne werpt zijn vruchten af. We merken een stijgende trend in de kwaliteit van de koten zonder dat we daarvoor moeten boeten met een verhoging van het huurgeld. De prijzen zijn de voorbije 4 jaar gemiddeld slechts 4 euro gestegen." Deze inzet op kwaliteit valt duidelijk af te leiden aan het aantal luxekoten dat momenteel in de stad opduikt. Zowel aan de Paardenmarkt als aan 't Eilandje, het Stadspark en de Sint-Katelijnevest schieten de studentikoze villa's als paddenstoelen uit de grond. De maanduur kan oplopen tot 1.000 euro, kosten niet inbegrepen. Merkwaardig genoeg is daar een markt voor, volgens Kolacny. "Vooral Nederlandse studenten vallen ervoor. Zij zijn het gewend om voor heel kleine koten 400 à 500 euro te betalen, dus zien ze het zeker zitten om wat meer uit te geven voor veel meer kwaliteit. Bij de Belgische studenten is dat een heel ander verhaal."

Wat krijg je nu eigenlijk voor zo'n luxekot? Laat het duidelijk zijn, het verschil met een studentenkamertje is navenant. Op elk 'kot' kan je naast ergonomische bureaustoelen, design-ermeubels en de bijna vanzelfsprekende eigen keuken en badkamer, ook nog eens van je eigen flatscreen televisie genieten. Op de koten van de Paardenmarkt krijg je er een gemeenschappelijke fitnessruimte bij. Campus Opera, dat momenteel gebouwd wordt aan het Stadspark, zal een wassalon, een bibliotheek en een lounge bar huisvesten. De vraag of dat allemaal nog wel bijdraagt tot een studentenleven conform de traditie, blijft onbeantwoord. Wel kan Kolacny ons melden dat er ook meer en meer studenten voor gouwe ouwe koten met een kotmadam kiezen. "De *Bed & Breakfast* sfeer wordt opgezocht. Huiselijke luxe, dat is wat zo'n studenten willen." Zoals bij moeder thuis. Als het trouwens aan de ontwikkelaars ligt komen er zeker nog luxeprojecten bij. "Maar de draagkracht van de buurten primeert." Al goed dat onze burgemeester vorig jaar nog aan *dwars* meldde dat als hij de buurten rond de universiteit bekijkt, "uitbreiding zeker moet kunnen." ■

De Bromvlieg
presenteert:

BALANS

15,16,18,19
en 20 April
20u30

BALLAST

Tickets: 8 euro
Student: 5 euro

Zaal: Madam Fortuna,
Sergeyselsstraat 20
Borgerhout

Reserveren: debromvlieg@gmail.com
Info: www.ua.ac.be/debromvlieg

 Universiteit
Antwerpen

BARCODES SCANNEN AAN DE UNIVERSITEIT

DE TECHNOLOGISCHE HINKSTAPSPRONG

TEKST: DENIES DU MON

We kennen het allemaal, technologisch geklungel van het eerste uur. En het vindt meestal niet alleen thuis plaats, maar ook waar je dit het liefst niet zou willen tegenkomen: aan de universiteit. Nu de storm van het tablet-debat een beetje is gaan liggen, vragen we ons af hoe de universiteit van Antwerpen ernaar streeft mee te zijn met de hightech maatschappij waarin we leven.

Het lijkt wel of we enkele jaren geleden de zeven vette jaren van de technologie binnenwandelden, want prompt werden overheadprojectors vervangen door beamers, aanwijsstokken (of roedes!) werden laserpointers en het witte canvasdoek werd aan Universiteit Antwerpen al wel eens vervangen door een digitaal beeldscherm. Het begin van een technologisch tijdperk dat niet te stoppen lijkt. Door overbevolking moeten sommige lessen nu bovendien simultaan *gstreamd* worden naar een tweede lokaal. Deze lessen (Inleiding tot de Financiële Markten I) worden zelfs online beschikbaar gesteld. Ook in Leuven zou dat zo zijn: er zijn lessen die online beschikbaar zijn en professoren die online hun studenten te woord staan voor eventuele vragen. Fijn, toch?

Fantastisch! Tenminste, als het allemaal zou werken. Hier in Antwerpen duurt het allemaal iets langer vooraleer alles ook daadwerkelijk gesmeerd loopt. Kinderziektes, noemt men dat. Zo is momenteel slechts de eerste les van Financiële

Markten online beschikbaar en verliep het simultane lesmoment verre van ideaal. Het is trouwens ook nog maar de vraag of dit online beschikbaar stellen van lesmomenten werkelijk een goed idee is. Onze online bevraging (ja, je kan ons steeds leuk vinden op Facebook) suggereert dat er een vermindering van aanwezigheid zou zijn, hoewel er in absolute aantallen iets meer studenten beweren dat ze de lessen nog zouden blijven bijwonen. Hoewel het online beschikbaar maken van lesmomenten positief is, kan het ook een kloof tussen professor en student creëren. Het spontane van een les en haar interactie (als die er is) verdwijnt helemaal.

Op andere gebieden is er dan weer sprake van een verhoogd interactiegehalte dankzij de technologie. Zo werd er software ontwikkeld die ervoor zorgt dat studenten tijdens een les met hun *smartphone* vragen kunnen beantwoorden. Met Shakespeak worden die antwoorden dan doorgestuurd naar een computer die de resultaten meteen kan

weergeven, aan de hand van frequentiegrafieken. Dit werd al uitgetest aan Universiteit Gent en wordt nu onder sommige doctorandi van Universiteit Antwerpen hevig besproken. Als deze methode wordt toegepast, is de student veel meer betrokken in het lesgebeuren. Daarenboven komen dergelijke interacties het leergeheugen ook ten goede, aangezien ze een ankerpunt kunnen vormen voor later.

Bij *dwars* volgen we deze ontwikkelingen op de voet. Niet alleen merken we op dat de Universiteit vooruitstrevend is, de virtuele wereld van *apps* en *likes* opent perspectieven naar een verbeterde communicatie en integratie van leerstof. ■
www.shakespeak.com

Als de Universiteit haar lessen online zou beschikbaar stellen, zouden jullie dan nog naar de les gaan? (zoals gevraagd op facebook - maart 2013)

Bijengif wondermiddel tegen hiv

Het hoofdbestanddeel van bijengif, melittine, kan het hiv-virus onschadelijk maken door gaten te prikken in het omhulsel van het beruchte virus. Dat blijkt uit een studie die verscheen in het vakblad *Antiviral Therapy*. Onderzoekers aan de universiteit van Washington spotten nanodeeltjes van het virus in met bijengif. Deze deeltjes krijgen een bescherm laag, waardoor ze afketsen op gezonde cellen. Deze ontdekking wordt nu gebruikt om een vaginale gel te ontwikkelen die de verspreiding van het hiv-virus preventief kan tegenhouden.

National Geographic Channel en Universiteit Antwerpen werken samen

Stem snel af op National Geographic Channel, want op 21 maart is de eerste Vlaamse productie voor de wetenschappelijke zender van start gegaan. In de documentairereeks *Behind the Science* komen vijf wetenschappelijke onderzoeksthema's van onze universiteit aan bod. Het gaat onder meer over de ontstaansgeschiedenis van schilderijen, het opsporen van drugsrestanten in onze riolen, de meest nauwkeurige microscoop ter wereld, een bio-energieplantage voor hernieuwbare energie en de logistieke transportinfrastructuur in Vlaanderen.

Sporttelex

RUGBY Hoera voor **The Midgets**, de rugbyploeg van de AUHA. Zij maakten korte metten met de ploeg van de UGent die niet was opgewassen tegen de Antwerpse beren. The Midgets bevestigen met een overwinning van 81 – 5 hun goede vorm dit seizoen. • HOCKEY Ook felicitaties aan het adres van hockeyspeler **Jeffrey Thys**. De kapitein van KHC Dragons is verkozen tot Vlaamse topsportstudent van het jaar. • JUDO Judoka **Roxane Taeymans** werd vijfde op het EK -23 in de klasse tot 70 kilogram.

kort

over onderwijs en onderzoek

TEKST: STEPHANIE KETELS

Kwaliteit van sperma de winter best in

Volgens een Israëlische studie is de kwaliteit van sperma op haar best in de winter en het vroege voorjaar. De onderzoekers onderzochten het zaad van ruim 6.000 mannen die in behandeling waren voor onvruchtbaarheid. Daaruit bleek dat hun sperma vooral in de winter sneller zwom en minder afwijkingen vertoonde. In de loop van het voorjaar ging de kwaliteit weer achteruit.

Apparaat houdt lever levensvatbaar buiten het lichaam

Britse medici en onderzoekers hebben een apparaat ontwikkeld dat een lever warm en levend houdt buiten het menselijk lichaam. Al twee patiënten hebben dankzij de uitvinding een nieuwe lever gekregen. In

de huidige praktijk wordt een lever gekoeld bewaard, maar na veertien uur is het te riskant om die nog voor transplantatie te gebruiken. Door het nieuwe toestel kan een lever 24 uur levensvatbaar blijven.

DE LOKALE POLITIE, UW VRIEND

AMFETAMINEN EN TRAGIEK

TEKST: THIBAUT WINANTS • FOTO'S: ISABEAU VOGEELEER

Wie de Panorama-aflevering rond de dood van Jonathan Jacob heeft gezien, kan stellen dat het een mooi staaltje journalistiek is. Een man sterft voor het nut van de maatschappij. Een naakte, weerloze man – volledig verwaasd door een amfetamine *rush* – die angstig naar de camera in de cel kijkt. Buiten de cel stelt een interventieteam, het Antwerps Bijzonder Bijstandsteam (BBT), zich op om de situatie te bedwingen. De celdeur wordt geopend en Jonathan wordt door het zes koppig team neergehaald en meerdere malen geslagen. De daaropvolgende weken barst er een ware gerechtelijke heksenketel los, die nog steeds aan de gang is. De Antwerpse Procureur des Konings Herman Dams lijkt tevens met zijn vingers in de amfetaminepap te hebben gezeten. Beschuldigingen, schimmige omleidingen, de blaam op het blazen en een ware magistratenoorlog tot gevolg. *dwars* trok zijn stoutste *bottinekes* aan en stapte richting Lokale Politie Antwerpen om te informeren of de agent – uw vriend – fan is van Rambo.

Jonathan Jacob stierf op 6 januari 2010, in een doorgangscel te Mortsels. Zijn lichaam bont en blauw geslagen. Drie jaar geleden heeft dit schouwspel plaatsgevonden. De beelden spreken boekdelen en lijken uit een onbestaande gevangenisfilm te zijn geplukt. Een sinistere samenvloeiing van de badhuiscène uit David Cronenbergs *Eastern Promises* en de heroïnetrip uit Danny Boyles *Trainspotting*. Een zaak als deze degraderen naar een culturele pastiche is oneerbiedig. Talloze onbeantwoorde vragen wentelen zich rond de affaire. Moest ‘Wat Als?’ een dramatischere wending geven aan zijn sketches was dit een perfect voorbeeld geweest. ‘Wat als procureur Dams zich persoonlijker bij de zaak betrokken had?’ is enerzijds een vraag die je kan stellen. Anderzijds lijkt die vraag het hele systeem te doen wankelen. ‘Wat als het BBT niet was opgetrommeld?’ is ook een mogelijke optie. Een zeskoppig interventieteam – met klinkende codenamen die een *je-ne-sais-quoi* uitstralen – contacteren om één man in bedwang te houden lijkt een radicale ingreep. De mogelijkheden zijn eindeloos. Nu de hele affaire het daglicht heeft gezien, is het duidelijk dat er op elk moment blufpoker werd gespeeld.

VERANTWOORDELIJKHEID ZOEK

Het is een hele gerechtelijke, persoonlijke en menselijke boterham om binnen te schrokken. Iedereen wijst elkaar met de vinger want iedereen zit fout. Justitie zet zijn waakhonden in om het onderzoek van het onderzoek van het onderzoek te onderzoeken. Zodoende ook *dwards*, niettegenstaande vanuit een iets humanere invalshoek.

Wat vindt de lokale ordehandhaver van de zaak Jonathan Jacob? Niet elke agent is immers lid van het BBT. Binnenwandelen in het politiebastion van de Oudaan om naar wat persoonlijke meningen te vragen rond de polemiek lijkt makkelijker gezegd dan gedaan. Aangezien er een geheimhoudingsclausule is afgesloten, is naar deze zaak informeren niet zo makkelijk. Doorverwezen worden, wachten en vriendelijk verzocht worden een andere keer terug te komen. Een dood spoor. Na

“
Pure onkunde
”

vele omzwervingen in 't Stad lukt het me uiteindelijk twee agenten aan te klampen. Anonimiteit is verzekerd, aldus noemen we hen Flik 1 en Flik 2; de namen Vegas en Hollywood waren al bezet.

“Wat er met Jonathan gebeurd is, is een regelrechte schande. De arrestatie moest logischerwijze worden uitgevoerd, aangezien hij stijf stond van de amfetaminen. Wat er zich daarna allemaal heeft voorgedaan is pure onkunde,” zegt Flik 1, duidelijk geïrriteerd. Hij gaat verder, “Jonathan was onder invloed van drugs en werd gediagnosticeerd als zijnde in een psychotische staat. De reactie van het team in zijn cel is compleet ongepast.” Jonathan Jacob was een fervent bodybuilder en nam amfetaminen om in een euforische staat te geraken. Hierdoor kreeg hij psychoses.

“Het BBT is in mijn ogen voor een dergelijke situatie niet nodig. De agressie die hij vertoonde was een verdedigingsmechanisme. Ik denk niet dat hij werkelijk iemand wilde verwonden,” beweert Flik 1. Toch werd het interventieteam opgeroepen. *Flashbangs*, politiekuppels, een duwvork, *riot gear* en vuistslagen wentelden zich rond Jonathan. Zes agenten die een procedure uitvoerden die bij gewelddadige sujets gebruikt wordt om ze te kalmeren, de zogenaamde gestoorde procedure. Flik 1 vermeldt dat “het voornamelijk het gebrek aan doortastende communicatie was wat de zaak-Jonathan Jacob zo amateuristisch maakt en dat niemand zijn verantwoordelijkheid durft of wil opnemen.” Wiens fout is het dan? Procureur Dams lijkt de dans te ontspringen door te beweren een “menselijke fout gemaakt te hebben”. Het interventieteam blijkt een schorsing te zijn ontlopen nadat Bart De Wever besloot geen van de agenten van het BBT preventief te schorsen. Het lijkt een straatje zonder eind.

ALEXIANEN

Flik 2 stelt zich eerder voorzichtig op. “Het is moeilijk om in een zaak als deze te zeggen waar de fout is voorgevallen. De politie in Mortsels toonde erg veel begrip voor Jonathans situatie omdat hij gezegd had dat hij amfetaminen had genomen. Ze hebben geprobeerd hem te laten colloqueren, zonder enig resultaat.” Het psychiatrisch centrum Sint-Amedeus weigerde hem op te nemen. Twee keer hebben ze geprobeerd hem aan te melden bij het centrum, en in beide gevallen negeerden ze de aanvraag. Hier ligt het ook zeer gevoelig. Moest

► Jonathan niet sowieso opgenomen worden? “Als hij zou zijn opgenomen bij de Alexianen, was hij nu nog in leven,” denkt Flik 2. Nadat Jonathan geweigerd werd in het psychiatrisch centrum keerden de agenten terug naar de lokale politie van Mortsel. Zoals de reportage van Panorama laat uitschijnen wilde hij koste wat het kost niet opgesloten worden. “Als de geneeskundige hulpverlening ‘neen’ zegt, is het de taak van de politie hem op te nemen. Dus moesten ze Jonathan wel in een cel zetten. Niet uit machtsvertoon, maar voor zijn eigen veiligheid. Daarbovenop moest er ook een kalmeringsmiddel toegediend worden.” Nochtans werd de celdeur gebarricadeerd met balken en leek niemand van het korps zich gerust te voelen. Was plaatspuiten de enige optie? “Ik denk dat het voor hem de beste optie was,” gaat

Flik 2 verder, “afgezien daarvan blijven de beelden op je netvlies gebrand. Je blijft je afvragen hoe zo iets kan gebeuren.” Meer wilt hij er niet over kwijt.

“ **Niet uit machts- vertoon, maar voor zijn veiligheid** ”

Er zijn talloze onbeantwoorde vragen en weifelachtige beslissingen genomen. Iedereen is het er-

over eens dat er op 6 januari 2010 procedurefouten zijn gemaakt: de weigering van het psychiatrisch centrum, de brute reactie van het BBT en de ‘mantel der liefde’ die het parket over de zaak heeft gegooid. Ja, zelfs Jonathan zat fout. Hij sloeg agenten en vertoonde ongehoorzaamheid jegens de politie. Daaropvolgend degradeerden ze Jonathan tot op-te-lossen-verhandeling en zagen ze hem niet meer als mens. Beide geïnterviewde ordehandhavers keuren bepaalde aspecten – mensonterende aspecten – af. Niet alle agenten zijn immers Rambo of Vegas. De aansluitende bureaucratische oorlog tussen het parket en het parket-generaal (een strijd tussen Herman Dams en Yves Liégeois) woedt nog volop. Politieknuppels achter de schermen. ■

HOMANS IN DE RAAD VAN BESTUUR

OPINIESTUK

TEKST: NAAM EN ADRES BEKEND BIJ DE REDACTIE

Met het begin van de lente breekt een mini-relletje los rond fraude in academisch onderzoek. Onze eigen Patrick Loobuyck, welbekend van het vak Levensbeschouwing, geeft in een opiniestuk de schuld aan de marktlogica, die de onafhankelijkheid van het onderzoek in gevaar brengt. Bijna tezelfdertijd neemt Rik Torfs ontslag als senator voor CD&V om zich toe te leggen op de rectorverkiezingen in Leuven. In een interview op Reyers Laat bejubelt hij het universitaire bestaan, omdat juist daar onafhankelijke geesten zich in alle vrijheid kunnen toeleggen op hun onderzoek naar keuze. Beide gebeurtenissen krijgen heel wat persaandacht. Diezelfde week verschijnt op de Facebookpagina van Universiteit Antwerpen een bericht: de Raad van Bestuur coöpteert drie nieuwe leden, allen vrouwen, één daarvan Liesbeth Homans. Persaandacht: nihil.

Nochtans brengt net de coöptatie van Liesbeth Homans die veelgeroemde onafhankelijkheid van de universiteit in gevaar. De Raad van Bestuur heeft het recht leden te coöpteren en we kunnen alleen maar toejuichen dat de Raad hier vrouwen kansen geeft. Het genderevenwicht aan de universiteit van Antwerpen blijft uit balans. Daar zit dus geen probleem. Waarom echter vindt de Raad van Bestuur het nodig een actieve politicus te coöpteren? Wordt hier niet minstens een schijn van partijdigheid gewekt? Mevrouw Homans wordt immers niet gecoöpteerd als lid van het stadsbestuur of als privé-persoon, maar als N-VA-politicus. Nee, dit is geen rondje N-VA-bashing. Mevrouw Homans en haar partij worden hier niet gevisieerd, wel de rol van de politiek binnen de Vlaamse universiteiten,

het ontstellende gebrek aan kritiek daarop en de actieve medewerking eraan vanuit de top van die universiteiten.

Critici zullen misschien zeggen dat verschillende personeelsleden van Universiteit Antwerpen politiek actief zijn. Zij werden echter niet aangeworven omdat ze politiek actief zijn, maar mevrouw Homans wel. We moeten de politiek niet weren uit de universiteit, maar wel vermijden dat er een schijn van favoritisme of – god verhoede – plat opportunisme begint te heersen.

Men heeft er me in de voorbije week meermaals – en niet altijd even vriendelijk – op gewezen dat in de Raad van Bestuur ook actieve leden van

sp.a en CD&V zitten. Dat klopt. Annemie Verhoeven (CD&V) wordt afgevaardigd door de gouverneur, Robert Voorhamme (sp.a) door de minister van onderwijs. De situatie van Mevrouw Homans is echter niet dezelfde. Zij zetelt immers niet als afgevaardigde van een instantie (waar de Raad van Bestuur dus niet kan beslissen wie er zetelt), maar werd actief gecoöpteerd door de Raad van Bestuur. Robert Voorhamme zetelt niet, een afgevaardigde van het ministerie zetelt. Annemie Verhoeven zetelt niet, een afgevaardigde van de provincie zetelt. Waarom laten we ook niet een afgevaardigde van de stad zetelen? De schepen van onderwijs bijvoorbeeld, of die van jeugd? Dan nog moeten we ons de vraag stellen of zij een actieve rol moeten kunnen spelen binnen de Raad van Bestuur. De officiële vertegenwoordiger van de overheid, de regeringscommissaris, heeft geen stemrecht. Waarom dan die andere politici wel? Kunnen we hen geen adviserende rol geven?

Veel vraagtekens in de vorige alinea. Dit opiniestuk is dan ook niet bedoeld als het laatste woord van iemand die de wijsheid in pacht denkt te hebben, maar wil enkel het debat aanzwengelen. Als we als universiteit werkelijk onafhankelijkheid zo hoog in het vaandel dragen, moeten we misschien ook de rol van de politiek binnen onze universiteiten eens herbekijken. ■

ELKE MAAND ONDERZOEKT
DWARS EEN VAN DE ZEVEN
DEUGDEN. MET BEELDEND
MATERIAAL STELLEN WE DE
DEUGD VAN DE MAAND VOOR,
ZOALS WE DIE OP DE STRATEN
VAN ANTWERPEN VOOR ONZE
LENS HEBBEN GEKREGEN.
DEZE MAAND: RECHTVAAR-
DIGHEID

= Belfius

HET MARKTSEGMENT

TEKST: EMMA ANNEMANS & CEDRIC SUYKENS • FOTOS: BART GORIS

De aandelenkoersen, je leest er overal over. Maar soms kan de moed je in de schoenen zakken. Het ene na het andere ingewikkelde concept wordt je naar het hoofd gesmeten, zonder enig spoor van uitleg of zelfs maar begrip voor wie niet zou weten wat een *flash crash* of schuldpapier is. Geen paniek, want iedere maand verduidelijkt Capitant, de studentenvereniging die studenten wil inleiden tot en begeleiden naar de financiële markten, op deze pagina's de werking van de beurs. Dit jaar gidst 'Het marktsegment' je door het nieuws over de beurs zonder gevaar voor struikelen over moeilijke termen en ingewikkelde concepten. Wij leggen ze hier namelijk in mensentaal uit.

Wie wil investeren in aandelen, kan dit doen door op de beurs aandelen aan te kopen en deze nadien (hopelijk) met winst weer te verkopen. Deze manier van beleggen neemt tijd in beslag, je moet namelijk zelf in het oog houden hoe elk van je aandelen het doet om op het juiste moment te kopen en te verkopen. Niet alleen moet je op de hoogte blijven van de prestaties van de bedrijven waarvan je nu aandelen hebt, maar ook van de bedrijven

waar je in de toekomst aandelen van wil aanschaffen. Regelmatig het beursnieuws lezen dus, maar hier komen zelfs de meest geïnteresseerden onder ons niet altijd dagelijks aan toe.

Het kan daarom nuttig zijn te investeren in een product waarmee je in één klap in een korf van aandelen investeert. Zo heb je door te beleggen in een tracker of fonds een aandelenportefeuille

die verschillende soorten aandelen bevat met een verschillend risico. Een gediversifieerde portefeuille, dus. We bekijken de twee belangrijkste manieren om in meerdere aandelen tegelijk te beleggen: een tracker en een fonds.

TRACKER OF FONDS

Als je een bepaalde beursindex zo nauwkeurig mogelijk wil volgen, koop je een tracker. Dit soort beleggingsfonds stelt zich tot doel een index na te bootsen. Wat is zo'n index ook alweer? Een beursindex is het gemiddelde van een aantal belangrijke aandelen, bijvoorbeeld de BEL20, die de belangrijkste Belgische aandelen groepeerd en er het gemiddelde van aangeeft.

Je kan daarnaast kiezen voor een fonds, dat ook belegt in meerdere aandelen. Bij een actief beheerd fonds gaat de fondsbeheerder proberen de index te 'kloppen', namelijk een hoger rendement

“

Elk fonds neemt risico's

”

halen dan de index. Hier zit het grote verschil met een tracker: deze heeft niet het doel een hoger rendement te halen dan de index, maar wel om deze gewoon te volgen. Met een actief beheerd fonds kan je dus logischerwijs een hoger rendement behalen dan met een klassiek indexfonds of een tracker. Een tracker kost dan weer veel minder dan een fonds.

Met een fonds of een tracker kan dus zo'n korf gekocht worden waarin een aantal aandelen wordt opgenomen, en waarmee je dus in één klap over een gediversifieerde portefeuille beschikt. Maar dan stuit je eveneens op hetzelfde probleem als wanneer je zelf individuele aandelen gaat kopen: wat koop je best? Het opvolgen van alle rendementen van de verschillende fondsen kost ook weer veel tijd.

PASPOORT

Wie een fonds gaat kiezen om zijn centen in te beleggen, moet met een aantal punten rekening houden. Elk fonds gaat meer of minder risico nemen bij het kiezen van de opgenomen producten. Hiervoor moet men kijken naar de risico-indicator, die elke fondsbeheerder verplicht moet meegeven in het Key Investor Information Document, ook wel het fondsenpaspoort genoemd. Ook te bekijken: de prestaties uit het verleden. Die kunnen de prestaties in de toekomst niet voorspellen, maar kunnen je er wel een goede indicatie van geven. Niet alleen de prestaties van het laatste jaar, maar vooral van de vijf voorgaande jaren zijn van belang.

Uiteraard is instappen in een fonds niet gratis. De fondsbeheerder neemt immers het uitkiezen van de juiste aandelen op zich en hiervoor betaal je als belegger. Bij sommige fondsen kunnen deze instapkosten oplopen tot 5

procent. Kies liever voor een fonds dat prestatiekosten aanreket dan een fonds met hoge beheerskosten. Die prestatiekosten zijn een *incentive* voor de fondsbeheerder om hoge prestaties te bereiken. Een overzicht van alle kosten kan je voor elk fonds vinden in het fondsenpaspoort.

Veel en grondig onderzoek is nodig om een goede keuze te maken in deze overvloed. Wat zijn dan concreet goede fondsen? De Fund Awards belonen elk jaar de fondsbeheerders die het best gepresteerd hebben. In de voorbije maand werden deze jaarlijkse *awards* door De Tijd en L'Echo uitgereikt. Hierbij worden fondsbeheerders beoordeeld op hun prestatie van de afgelopen vijf jaar. De Super Award gaat naar de fondsbeheerder die over alle categorieën de beste score behaalde. Dit jaar ging deze prijs naar Banque De Luxembourg. Volgens de winnaar is een langetermijnvisie en een grondig begrip van wat gekocht wordt door het fonds cruciaal voor een goede prestatie. Ook de andere winnaars, waaronder België Dexia AM, KBC Asset Management en BNP Paribas bij de pensioenfondsen, leggen de nadruk op de lange termijnvisie. Een andere goede bron van informatie is de website van Morningstar. Dit internationaal bedrijf houdt statistieken bij van zo goed als alle fondsen ter wereld. Een dergelijke bron is handig en noodzakelijk voor wie meer informatie wenst over bepaalde producten, zowel fondsen als trackers.

Heb je het gevoel dat de financiële markten nog geheimen voor je hebben? Lees dan zeker de volgende afleveringen van 'Het marktsegment' en neem een kijkje op de website van Capitant, de organisatie die studenten informeert over de financiële markten: www.capitant.be. ■

STUDENTEN (ONDER)VERTEGENWOORDIGING

STUDENTIKOZE MANDATEN AAN UNIVERSITEIT ANTWERPEN

TEKST: MAX NEETENS

Wanneer u dit leest heeft u net de kans gehad om te gaan stemmen op de kandidaat-praesidia van uw studentenclubs, het meest in het oog springende onderdeel van studentenbestuur aan de universiteit. Ze zijn luid, promoten hun activiteiten via posters en flyers en geven knalvuiven. Of u weigert absoluut deel te nemen aan de studentikoze cultuur, en hebt een duidelijke grimas geworpen naar de vrijwilligers die vroegen of u zou gaan stemmen. Laat *dwars* het u vertellen: op woensdag 16 mei zijn er nog eens verkiezingen, deze keer voor de studentenvertegenwoordigers van Universiteit Antwerpen.

Universiteit Antwerpen telt ongeveer 150 mandaten voor studentenvertegenwoordigers. Die mandaten liggen verspreid over de verschillende faculteiten, departementen en centrale diensten. Als student kan je verkozen worden tot de Raad van Bestuur, het Bestuurscollege, Onderwijscommissies, Faculteitsraden, en ga zo maar door. Elke raad behelst onnoemelijk interessante bevoegdheden, rechten en plichten. Er kunnen meerdere mandaten opgenomen worden per student, en dat is maar goed ook, want niet alle studenten blijken even happig om zo'n mandaat op te nemen.

PLAATSVERVANGERS

In het academiejaar 2011-2012 werden bijvoorbeeld bij de faculteit Politieke en Sociale Wetenschappen 17 van de 27 te verdelen postjes niet opgevuld. Bij 5 van de postjes die wel opgevuld werden, gebeurde dat door slechts 2 kandidaten. Toegegeven, 8 van de lege mandaten zijn bedoeld voor plaatsvervangers, maar het blijft vreemd, want het is niet dat de ervaring die een studentenvertegenwoordiger opdoet ver verwijderd ligt van het vakgebied van PSW-ers. Andere facultei-

ten deden het minstens even slecht of slechter. Bij Letteren en Wijsbegeerte werden 11 mandaten van de 32 ingevuld door 8 studenten. Maar de absolute koploper is de faculteit Farmaceutische, Biomedische en Diergeneeskundige Wetenschappen. Daar werden van de 45 voor het grijpen liggende postjes er slechts 6 ingevuld. Doen het dan weer wel goed: Rechten en Geneeskunde, en... dat is het.

Wat opvalt is dat de posten op hoger bestuursniveau (denk Raad van Bestuur en Bestuurscollege)

wel altijd gemakkelijk ingevuld worden. Iets wat Orry van de Wauwer, studentenvertegenwoordiger in diezelfde Raad van Bestuur, ook had opgemerkt: “Dat is verschrikkelijk jammer, want het kan zeer interessant zijn om in zo’n raad te zetelen. Het is mogelijk om meerdere mandaten te combineren om op die manier heel snel een dossier te beheersen.” “Het gaat dit jaar in ieder geval beter dan de vorige jaren. Ik heb het gevoel dat het merendeel van de posten wel ingevuld geraakt. Wanneer een mandaat niet wordt ingevuld, kan er ook altijd een student van de desbetreffende faculteit worden aangewezen.” Dat gebeurt dan zonder stemming, net zoals wanneer er slechts één kandidaat is.

VERANTWOORDELIJKHEID

Dat er in die weinig uitzonderlijke gevallen niet gestemd hoeft te worden, mag geen probleem zijn. Wat wel jammer is, is dat er op verkiezingsdag zeer weinig studenten komen opdagen. Bij de vorige verkiezingen, in mei 2012, waren dat voor Geschiedenis bijvoorbeeld slechts 62 studenten, bij de faculteit Wetenschappen 97. Van de Wauwer: “Die cijfers moeten toch relatief bekeken worden. We hanteren meestal de norm van 10 procent, maar dat wil dan zeggen dat je 1.500 stemmers moet bereiken voor centrale organen, en dat komt er meestal niet van. Ikzelf ga altijd spreken voor

aula’s, waarbij ik ook een verantwoordelijke van het desbetreffende departement meeneem, om hem of haar voor te stellen. Het moet wel van twee kanten komen. Stuffers moeten zichtbaar zijn, en zich zo bekend mogelijk maken, maar individu-

“**De individuele student moet zijn verantwoordelijkheid opnemen**”

ele studenten moeten hun verantwoordelijkheden opnemen. Er zouden absoluut meer stemmers moeten zijn, maar het is een algemeen probleem. Wanneer we die cijfers bespreken in de Raad van

Bestuur blijkt dat elke universiteit met hetzelfde probleem kampt, en dat we het ook beter doen dan bijvoorbeeld de hogescholen van Antwerpen. Het valt dus allemaal wel mee.” Maar de cijfers blijven te betreuren.

Over die hogescholen gesproken, laat ons niet vergeten dat er ettelijke faculteiten verheven worden van professioneel naar academisch niveau. Hun studentenvertegenwoordiging moet dan ook aangepast worden aan die van de Universiteit. Verantwoordelijke studentenvertegenwoordiger Hans Maes: “Wat opvalt is dat de studentenvertegenwoordigingscultuur aan hogescholen veel kleiner is, en dat studenten er minder warm lopen voor stuffers. Maar we zetten deze zomer reeds een campagne op die stuffercultuur moet promoten, en we hopen tegen volgend jaar de geïntegreerde opleidingen op het niveau van de universiteit te krijgen.”

De verkiezingen vallen dit jaar van woensdag 15 mei tot en met vrijdag 17 mei. Het is mogelijk om je kandidaat te stellen van maandag 29 april tot zondag 6 mei. Campagne voeren mag vanaf 29 april tot 14 mei, en elke kandidaat heeft het recht om een motivatietekst te publiceren in de Unifac-Post of UA-Snelkrant. Doen! Want zoals Rector Verschoren het zei: “Iemand die achteraf een professionele aanbeveling wil van mij, krijgt die meteen mee.” ■

De Internationale Editie

SUBJECTIEVE STROMEN VORMEN ISRAËL

Geen zichzelf respecterend blad zonder buitenlands nieuws, dachten wij. Elke maand bieden we daarom een buitenlands student de kans zijn visie op de actualiteit te delen. Dit keer laten we student Architectuur Tsarfati Ido uit Tel Aviv aan het woord, die ons vertelt hoe het is om in Israël te studeren.

Sommige mensen denken waarschijnlijk dat het leven in Israël *hardcore* is. Dat is zeker waar, ook al valt onze natie niet in een welbepaalde vorm te gieten. Zoals het oog van de wereld zich op Israël heeft gericht, richten wij dat op onszelf en op elkaar. We voelen ons ertoe verplicht. Het zal nog lang duren voordat Israël geen penibel gespreksonderwerp meer is. Tot die tijd moeten we met een open geest onze mening uitdragen, verdedigen, kijken naar het verleden, heden en toekomst; en daar oplossingen voor bedenken. Zo zit Israël vol met subjectieve meningen en definities. Dit is er één van.

Ik werk in een bar in Tel Aviv waar we de hele dag door een gerecht verkopen dat 'Hardcore' heet. Er hoort een shot wodka bij, en een shot espresso,

waarbij je vier stukken Matias (een soort gepekeld vis) voorgeschoteld krijgt. Het is een gekke combinatie als je het niet gewoon bent. Maar de smaken vallen zo harmonieus samen dat dit gerecht voor mij persoonlijk symbool staat voor Israëls diversiteit. Het gemiddelde studentenleven speelt zich af tussen Tel Aviv en Jeruzalem, de twee grootste steden

van het land. Deze twee steden worden allebei als hoofdstad beschouwd en staan met elkaar in verbinding. De dialoog die er tussen wordt gevoerd, gaat hard op en neer, soms stroef en dan weer soepel. Het belangrijkste is echter dat er tenminste een dialoog gevoerd wordt. Stap voor stap wordt ons culturele imago meer gevormd door de bevolking en minder door de geschiedenis.

OBAMAS KRITIEK

Barack Obama was hier onlangs voor het eerst op presidentieel bezoek. In zijn eerste ambtstermijn probeerde hij nog de vriendschapsbanden tussen Israël en Amerika te minimaliseren. In 2009 bezocht hij Egypte en Turkije, en sloeg doelbewust Israël over. Hij wilde toen vooral de hand uitsteken naar de islamitische staten in het Middenoosten, en vermoedde, wellicht terecht, dat een bezoek aan Israël in dezelfde trip, dat plan zou doen falen. Sinds kort, echter, blijkt dat plan veranderd te zijn. Dat de linkse Obama en de rechtse premier van het Joodse land Netanyahu niet overeen komen is al langer bekend, maar vorig jaar kon de wereld zien hoe Amerika sa-

men met Israël tegen de toevoeging van Palestina aan de VN stemde. Nu hij eindelijk dan toch hierheen reist, krijgt hij ook meteen de Israelische Medaille voor Onderscheiding, de hoogste onderscheiding die ons land kan geven aan een burger. Peres, onze President, prees Obama voor het eindeloze werk dat die steekt in zijn vredesonderhandelingen, al heeft die zijn uitspraken over de Joodse nederzetting en hun verplichte verwijdering nog niet ingetrokken.

Tijdens zijn speech benadrukt hij hoe belangrijk het individu is, hoe jongere generaties druk zouden moeten uitoefenen op onze nationale politieke agenda, hoe belangrijk het is voor de bevolking om vrede en langverdiende rust te krijgen. Hij benadrukt hoe we helemaal niet zo ver staan van die andere bevolkingsgroepen in het Midden-Oosten, en hoe we net hetzelfde willen voor onze toekomst. Hij raakt de juiste snaar bij de meeste Israëlis. Ze spreken van wantrouwen, gebaseerd op een geschiedenis van politieke spelletjes. Ze verwachten dat de Verenigde Staten nu snel met harde eisen op tafel zullen komen en dat Israël gedwongen zal worden om flink in te leveren.

Toch heeft de gemiddelde jongere hier het gevoel dat Obama de student beter kan aanspreken dan welke nationale politicus dan ook. Ze voelen zich oprecht geadresseerd en begrepen. De verlangens

“
**Langzaam
 scheidt de bevolking
 de cultuur,
 niet
 de geschiedenis**
 ”

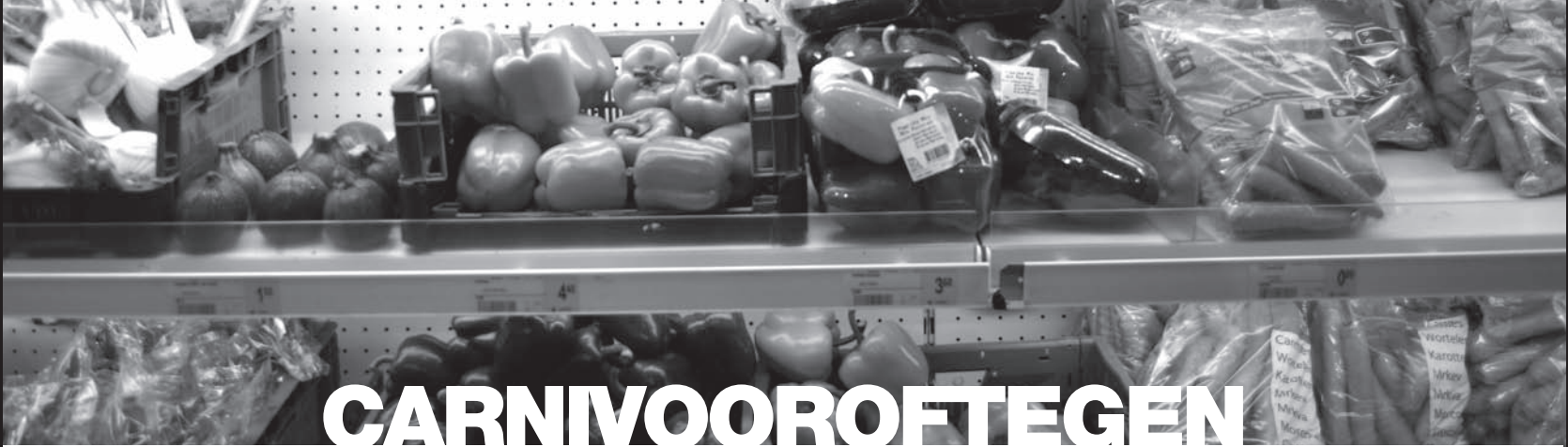
zijn onder woorden gebracht en gesteund. Obama heeft er dan ook uitdrukkelijk voor gekozen om het volk aan te spreken, in plaats van een speech te houden in het parlement. Dit feit stuit bij sommigen ook op onbegrip en verdenkingen, maar uiteindelijk heeft hij de doorsnee burger wel weten te bereiken.

Hoe dit alles verder gaat, zal de toekomst moeten uitwijzen.

Het kernwoord in het dagdagelijkse leven blijft ‘kritiek’. We kunnen ons volgens de nieuwste mode kleden, filosofen citeren of negeren, hele nachten dansen en bewijzen dat je een zo normaal mogelijke student bent. Soms leeft er hier het gevoel dat die verandering elk moment kan aanbreken, zelfs op internationaal vlak. Toch komen we altijd terug bij het besef dat we in een *hardcore* omgeving opgroeien en volwassen worden. Aan de ene kant zijn er aan het leven van de jongeren geen grenzen, aan de andere kant kan er opeens een gigantische muur staan – fysiek en mentaal – opgebouwd door mensen. Dan is de grens opeens onoverkomelijk.

Ik blijf de ‘Hardcores’ serveren aan het volk in de bar dat druk discussieert, klaagt en alle oplossingen lijkt te hebben, met hun mond vol van de rijke, pittige maar ook soepele smaken. En ik? Ik heb zin in het toetje. ■

Wij danken Tsarfati Ido voor zijn bijdrage.

CARNIVOOROTEGEN

AAMBEIEN MET SLAGROOM

TEKST: THIBAUT WINANTS & SANNE PERVÉ • FOTO: ELINE VERSTEGEN

Dagen Zonder Vlees gaat zijn laatste week in, al duurt de strijd tussen vegetarisme en vleeseters eeuwig voort. *dwars* koos twee redactieleden uit om de uitdaging aan te gaan, in verkorte vorm. Zij, bijna-veganiste, bokst een week lang tegen de vleesberg op. Hij stort zich een week op vegetarisch voedsel. Voor velen een gewoonte, voor iemand die al acht jaar het vleesleven schroomt, is dat een opdracht. Ook de vleeseter vecht tegen de vooroordelen, de rare namen en de tofoe. Een week vol schuldgevoelens, moeite met verteren, buikloop en flatulentie.

Zij Meestal vind ik het fijn producten te vergelijken aan de kassa van de GB. Mijn verse groenten en noten tegenover onherkenbare stukken dier en chips. Ik staar naar mijn salami en hoop dat niemand ziet dat ik vléés koop. Ik voel me als een vegetariër die vlees eet. Dit gaat niet om het herontdekken van smaken of het tijdelijk aanpassen van mijn voedingspatroon. Dit gaat om beweegredenen van een vegetarisch bestaan en de effecten

ervan op bredere schaal. De ecologische voetafdruk, dieren als product, dierenleed, gezondheid, enzovoort.

's Avonds staat het veganistisch vriendje vis klaar te maken voor zijn vegetarisch liefje. Met een veelbetekende blik krijg ik mijn bord toegeschoven: "Smakelijk." Sarcasme, *quoi?* Ik vraag me tijdens elke hap af of de vis met sleepnetten is gevan-

gen? Of Kapitein Iglo zijn kilo's bijvangst zonder schroom weer de zee in kiepert?

KIPCURRY MET PAARDENVLEES

Hij Ja, ik eet graag vlees. Ik geef het toe en ik heb daar geen probleem mee. Tegenwoordig word je als vleeseter met metaforische pijlen gefusilleerd als je de woorden 'filet pur' en 'lekker' in eenzelfde zin koppelt. Je wordt constant op de vingers getikt dat door jouw ecologische voetafdruk het broeikaseffect ontstaan is. Vlees eten is ongezond en zorgt ervoor dat je binnen dit en 10 jaar ergens wegtrot langs de autosnelweg, je lichaam verorberd door een bende wraakzuchtige eenden, herten en koeien. Men moet medeleven tonen. Vleeseters worden eendenborst na eendenborst

de paria's van de maatschappij. Begrijp me niet verkeerd, ik eet dolgraag groenten, fruit en alles wat van ons een harmonieuze en utopische samenleving kan maken. Een vleesvrij dieet aanhouden of 'vegetariër' zijn – dat obscuur woord – is dus de oplossing en de uitdaging. Ook al is het maar voor een week. Tussen haakjes: hummus is best wel – flauw woordgrapje – te pruimen.

Zij Aan tafel bij mijn ouders bekijk ik de opties: strasbourg, paardenvlees en kipcurry. Kipcurry dan maar. Waarom wel kipcurry en geen paardenvlees? En ben ik wel zeker dat er geen paardenvlees in die kipcurry zit? Later krijg ik Vaders Kookkunsten voorgeschoteld: witloof met ham. Nadien worden hapjes op tafel gezet. "Dit kan je nu ook eten," zegt mama uitnodigend terwijl ze naar de worstjes en salamblokjes wijst. Liever niet, mijn maag moet wennen aan de ham. Niet veel later krijg ik van mijn vriend de vraag hoe lang ik denk dit nog vol te houden. "Je staat nogal... agressief".

HET THUISFRONT EN FUCK VEGETARIËRS

Hij Niet zo heel ver hier vandaan, ergens in het plattelandse Tongeren, kondig ik het nieuws van mijn abrupte zevendaagse vasten aan. Ik voel me als Christus zelve, die het woord van God verspreidt naar alle uithoeken van het land. "Gij zult mij volgen, ontdoe uzelf van alle vleselijke lusten en u zult zoals mij zijn." Ik verwacht ooverdo-

vend gejuich en een bloemenkrans maar krijg eerder twee houten planken en wat nagels om mee te spelen. In koor weerklinkt het: "*fuck vegetariërs*".

“

**Je staat nogal...
agressief**

”

Zij Mijn collega neemt de taak op zich me te voorzien van 'iets lekkers met vlees' deze middag. Wat later komt ze terug met een broodje tonijn-rundsvlees én een vegetarisch alternatief, half om half. Tijdens het uitpakken van de broodjes kijkt ze me even aan: wat denk je van drie-vierde en één-vierde? Het rundsvlees is bijna onmerkbaar, de tonijn veroorzaakt een galm van het woord "overbevissing".

Dilemma in de supermarkt. Alles ziet er hetzelfde uit. En als ik een lap vlees zou kiezen, hoe maak je zoiets klaar? Zijn er conventies waar ik rekening mee moet houden? Rituelen? Welk vlees moet goed doorbakken zijn, wat moet rood? Een dag later krijg ik een bord met aardappelen, boontjes en een worst voorgeschoteld. Weer datzelfde gevoel: een mengeling van nostalgie en schuldgevoel. Een vleugje zo-proefde-dat met wat-ben-ik-in-godsnaam-aan-het-eten?

QUORN EN EEN FRIS LENTESLAATJE

Hij In de keuken. Falafel aan de ene kant, tofoe aan de andere. Buikloop ergens in het midden. Stroef, plakkerig en niet erg geslaagd is de uitslag. Wat hunker ik naar een stukje vlees. Tussen alle kikkererwten, sojascheuten en seitan door, droom ik over een weidse vlakke waar vlees danst in de wind. Ik salsa met een duo lamsbouten, – tweelingen, zo blijkt – tango met een steak tartare en wals met wat *foie gras*.

Zij Tijd voor ervaringsuitwisseling met mijn *dwards*-collega. Ik krijg pasta met kip en chorizo voorgeschoteld, om me te sparen van een gigantische steak. Daar is hij weer: die vleessmaak. Niets tegen de kookkunsten van mijn collega, de pasta was perfect gaar en die tomatensaus was zeker niet slecht. Toch, dat slaatje met avocado dat op zijn bord ligt, ziet er verdomd lekker uit.

Beiden Het einde nadert. Nu koken de twee proefkonijnen voor elkaar. Quorn in een paprikasje, geflankeerd door een slaatje. Erg smakelijk, doch staren we beiden lustvol naar het eten op het bord van de ander. Hij eet een week vegetarisch. Zij een week vlees. We hunkeren naar betere tijden. ■

Proef iedere donderdag zelf van het vegetarische leven op de 'donderdag veg-giedag' van de resto

YVES PEPERMANS IS DOCTORANDUS AAN DE PSW-FACULTEIT VAN DE UNIVERSITEIT ANTWERPEN. ELKE MAAND SCHRIJFT HIJ EEN SUBJECTIEVE, SPORADISCH SUBVERSIEVE COLUMN OVER WAT ER VAN EN DOOR ONS NOG MOET KOMEN.

LEVEN IN DE EINDTIJD GLOBAL WARMING, MIJN GAT

Ik wist dat het niet goed ging met mijn grootmoeder toen ze me niet meer onverwacht het weer begon te voorspellen. Toch heb ik geen weerman nodig als de Uggs® (ugh) uit het straatbeeld verdwijnen, mensen elkaar verdringen in de eerste stralen lentezon en ik opvallend meer glimlach naar (mooie) vreemden.

Exact een week later brak een laag poedersneeuw het filerecord. Beelden van gestrande reizigers deden sommigen al likkebaarden om een mogelijke Elfstedentocht. Men keek naar het weerbericht als naar een minuut stilte. Aangezien ik de kost verdien met klimaatverandering, voelde ik me haast verplicht om me te verontschuldigen voor het onverwachte koude weer. Tegen de ondertussen weer zuur kijkende en Uggs® dragende vrouwen zei ik flirterig dat klimaatverandering niet lineair is. Met een diepe stem fluisterde ik dat de winter heter dan normaal was, en dat het weer op een plek niet veel groter dan een speldenkop toch iets anders is dan globale trends. De verkleumende daklozen aan het Centraal Station stelde ik gerust door hen te wijzen

op de Noord-Atlantische Oscillatie, die eigenlijk een reactie op klimaatopwarming is. Normaal gezien zorgt een lage-drukgebied boven IJsland er voor dat we zachte lucht uit de Azoren krijgen, maar door de steeds meer smeltende poolkappen verzwakt de golfstroom, en hangt het hogedrukgebied boven de Noordpool, waardoor we frisse lucht krijgen van een plek die steeds sneller aan het verdwijnen is.

Duiding kan deugd doen, maar weerhoudt ons er niet van paardenburgers binnen te spelen en te verlangen naar de tijd dat het altijd terrasjesweer in Antwerpen zou zijn, opdat we niet langer hondsdagen op de verschrikkelijke site van Ryanair® zouden verslijten om een ticket te boeken naar een of andere naar zonnebrandolie geurende, authentieke ervaring. Als het sneeuwt in maart, dan moet men niet afkomen met de tweegradengrens als naderende eindtijd, dan is het: "global warming, mijn gat."

Ik wil u daarom niet vragen wat u deze week voor het klimaat heeft gedaan, maar kijken wat klimaatverandering

voor u kan betekenen. Ik zou van de gelegenheid gebruik willen maken om u drie vragen te stellen. Vindt u het misschien ook absurd, dat er zo veel mensen op hetzelfde moment in de file staan naar het fitnesscentrum even verderop? Vindt u het weer racistisch, omdat natuurrampen altijd in het Zuiden plaatsvinden? Ziet u het verdwijnen van eeuwenoude polderdorpen om Ford-auto's te kunnen importeren nog steeds als vooruitgang?

Ik weet het: in elke vraagstelling zit een stelling, maar ik ben benieuwd naar uw antwoorden. U kan ze per gele briefkaart kwijt aan de redactie. In afwachting daarvan zing ik alvast met die gouwe ouwe Wannes Van de Velde:

ik ston al jaren oep da plôtske te droëme van de zon

de regen ier de regen daar en drup-pels overal

dad is zoe m'n gewoënte da' droëme van de zon

mor ik ston ier in de regen meh schöene van karton

◀▶▶▶ DWARS HERBEKIJKT...

dwars herbeleeft de klassiekers

Mary and Max

Tekst: Astrid Vingerhoets

REWIND Adam Elliot is een regiegod en schrijver met kennis van zaken. Dat bewees hij in 2009 opnieuw zes jaar na zijn Oscarwinnaar Harvie Krumpet met de frappante opvolger, en jammer genoeg ook voorlopig zijn laatste: Mary and Max.

PAUSE Animatiefilms hoeven niet altijd over tot leven gewekt speelgoed te gaan. Twee jaar terug vond ik in een Antwerps tweedehandswinkeltje deze film van andere kweek. De zwartgallige hoer bleek een korte stop-motionfilm te zijn die je door kommer en kwel voert met een glimlach op het gezicht. Zonder de clichés slaagt Elliot er in om niet licht verteerbare thema's, zoals depressie en alcoholisme, op een humoristische manier te hanteren, zonder ze ooit te onderschatten. Klei-animatie staat bekend om zijn kinderlijke perceptie, terwijl dit een mooi voorbeeld is van hoe de zwarte randen van het leven prima samen gaan met een fantastische levensvisie. Rooskleurig was mijn leven destijds allesbehalve. Opgenomen in het ziekenhuis leefde ik maanden tussen kale muren, waarvan ik het muurbloempje was. Je hoeft de praktijk niet te geloven, zolang je in de theorie gelooft; maar soms voeren films je naar een andere wereld, eentje die je even de donkerste uithoeken doet vergeten. In het hoofdpersonage dat wil weten wat het leven te bieden heeft buiten haar voortuin, herkende ik mezelf.

PLAY Mooi staat deze film nog altijd netjes naast alle andere films. Voor mij springt hij ertussen uit. Als ik terugdenk aan alle chaos, dan wijst deze film me op de harmonie waartoe de chaos leidde. Samen gingen we onze strijd aan tegen de eenzaamheid, en gingen we op zoek naar echte vrienden. ■

Tekst: Yoeri Hostie

A Clockwork Orange

REWIND Gestileerd geweld, seksuele agressie en dodelijk cynisme zonder morele pretenties. De keuze van regisseur Stanley Kubrick om Anthony Burgess' gelijknamige roman te verfilmen was controversieel. De auteur van de roman schreef het verhaal naar aanleiding van de gewelddadige verkrachting van zijn zwangere vrouw, maar so it. De film is gecensureerd, geweerd en bekritiseerd vanwege de expliciete inhoud. De grondtoon is satirisch. De humor, het spelplezier en de groteske personages maken deze opzet zeer geslaagd. Wellicht hadden de censors dat simpelweg niet begrepen. Gelukkig voor ons zijn de moraalridders intussen in slaap gesukkeld naar aanleiding van de heruitzending van Teletubbies.

PAUSE Wij – fijnproevers aller landen – verkiezen echter een minder *fluffy* genre. De plot is subliem in beeld gebracht en het script is oerdegelijk. We volgen de jonge Alex deLarge, gepeeld door Malcolm McDowell, op zijn *road to hell* zonder compromis. Zijn stijlvolle cultuur van Ultraviolence mondt uit in een aanvaring met de wet. De voorwaarde voor zijn vrijlating: een extreme *brainwash* die hem de vrije keuze tot handelen ontnaemt. Het theatrale is op een gelaagde wijze in elk personage terug te vinden. De taal is getransformeerd tot een futuristische *slang* genaamd Nadsat en de immorele uitspraken van Alex krijgen zo een ritmische, begeesterende klank.

PLAY De film kwam in 1971 in de zalen, ver voor onze tijdsrekening. De ongekuiste versie bereikte ons intussen in onze eigen taal: binaire codes op dvd. Als u echter ooit de kans krijgt een analoge projectie te bewonderen: doen! Kubricks toepassing van breedhoeklenzen die de surreële sfeer benadrukt komt het best tot haar recht in de oorspronkelijke vorm. Om tot de essentie te komen: beleef dit kunstwerk. Want het is het werk van een genie. *En passant* zet u best uw moralisme met het huisvuil op straat. Tenzij u Teletubbies verkiest? ■

BIJ MONDE VAN DU MON

“HEEFT U EVEN TIJD?”

Er zijn zo van die ongelooflijk ijverige studenten die net van een andere planeet lijken te zijn gekomen en een buitenaards gevoel voor timemanagement hebben. De *studentus voluntaris* is een ras apart en door middel van buitengewoon slechte schaduwtechnieken, heb ik het op mezelf genomen om de natuurlijke habitat van deze soort in de schijnwerpers te werpen. Dit keer doe ik mee met Marnix, Cleo en Cara, medewerkers bij Pepperminds, oftewel *die wereldverbeterende hippies met hun frakskes die op de Meir geld ronselen voor Unicef*.

CAPTAIN KILLIAN

Op een koude zaterdagochtend word ik verwacht in het Pepperminds-lokaal in de Bredestraat in Antwerpen. Een bende enthousiastelingen loopt binnen en buiten, zeulend met wat op het eerste zicht vuilnisbakken lijken (ik leer later dat dit de onderste delen van de desk zijn) en kleurige jasjes. Als ik wat onwennig binnen wandel, word ik meteen door iedereen begroet en aangesproken alsof het normaal is dat voorbijgangers spontaan naar binnen lopen. Ik zeg dat ik vandaag eens kom kij-

ken en dat is best, maar “wil je je niet meteen inschrijven om voor ons te werken?” glimlachen de gezichten. Dat zal ik ze na vandaag laten weten.

De dag begint met een korte briefing door ‘Captain’ Killian, een charismatische verschijning met een aanstekelijk *gevoel van* zelfvertrouwen. Allereerst op de agenda staat het maken van een filmpje. Pepperminds belooft dat als 1.000 Antwerpenaren hun licht tijdens Earth Hour (23 maart) doven, ze een vegetarische maaltijd zullen schenken aan daklozen op de Groenplaats. Daarna gaat

Killian over tot de orde van de dag. Eerst vraagt hij aan iedereen welke tips ze elkaar kunnen geven om veel mensen te rekruteren. Zelfvertrouwen, optimisme, flirten, oogcontact, glimlachen, interesse, aandacht, persoonlijkheid, glimlachen, eerlijkheid, glimlachen; ze passeren allemaal de revue. Aan de hand van een anekdote vertelt Killian hoe een competitiegevoel tussen zijn teamleden ervoor heeft gezorgd dat hij enorm veel inschrijvingen voor Unicef kon “scoren”. Hoewel teamspirit belangrijk is (en ik verzeker je, die is er!), is het doel van vandaag de wedstrijd aan te gaan met je teamleden. Tegen een van zijn leden zegt Killian: “Jongen, vandaag ga ik u inmaken. Da heeft gene naam!” Dit is het begin van een over-en-weer van dergelijke voorspellingen. Ik kom te weten dat dit avontuur me vandaag naar Mechelen zal voeren. Gepakt, gezakt en met borden en desk sleurend vertrekken we naar het station. Onderweg kom ik te weten wat Pepperminds nu eigenlijk is. De drie studenten leggen dat maar al te graag uit. Ja, alles

TEKST & FOTO'S: DENIES DU MON

gebeurt hier werkelijk met een lach op het gezicht.

Pepperminds is een tussenbedrijf dat mensen aanneemt om voor een andere organisatie (zoals Unicef, WWF, ...) vrijgevig te rekruteren. Vroeger waren het inderdaad vrijwilligers die dit werk voor hun rekening namen, maar die rekruteerden gemiddeld minder mensen. Om bij Pepperminds te werken ga je allereerst naar een zogenaamde *meet and greet*. Daar wordt beslist of je uit het juiste hout gesneden bent. Met andere woorden, of je sociaal, maatschappelijk geëngageerd en positief bent. Vanaf dat moment ben je een 'talent' en krijg je een opleiding van een 'Captain'. Centraal staan AIDAC: *attention, interest, desire, action, conviction*. Je moet dan wel glimlachen en positief zijn, het is ook belangrijk dat je de controle houdt over het gesprek en dat je een beetje weerstand biedt. Waarom zou de aangesproken persoon zijn/haar partner nodig hebben om over een klein bedrag zoals zes euro per maand te beslissen? Het

is niet alsof je een zetel of een TV aankoopt.

STOÏCISME EN ENTHOUSIASME

"Geen tijd", "Ik ben gehaast", "Nee-dank-u-daag", "I do not speak Flemish*", "Ik heb daar geen geld voor", "Hier zijn ze weer!", "Ze zouden beter eerst de mensen hier helpen dan in het buitenland", "Ik kom straks zeker terug". Het zijn slechts enkele van de zinnetje die ik mensen vandaag geroutineerd hoor uitspreken. En dan heb ik het nog niet eens over de blikken van de voorbijgangers die variëren van paniek over woede tot onverschillig stoïcisme. Naar vaste gewoonte borrelt het scepticisme weer opstandig in me op: "Waarom doen jullie in godsnaam dit studentenwerk?" Marnix: "Ik wil me engageren voor de toekomst van onze planeet en de mensheid. Ik vind het mijn morele plicht. Als onze generatie het niet doet, wie gaat het dan doen?" ■

* met een zwaar Vlaams accent

www.pepperminds.be

“
**Je betaalt
maandelijks
meer aan
toiletbezoeken
dan je aan
Unicef zou
betalen**

”

JANGO COMIX

DOOR JANGOJIM
MAART 2013

dwars is op zoek naar LAY-OUTERS

dwars zkt m/v met creatief talent

Beste zwart-witkijker,

We zoeken een zeer gemotiveerde aspirant/expert die tijd en zin heeft om eens per maand *dwars* mee in elkaar te knutselen.

Geen audities, strenge regels, of extreem hoge verwachtingen; de enige vereisten zijn gedrevenheid, een goede omgang met computers (én mensen natuurlijk) en een klein beetje visueel inzicht.

Ben je geïnteresseerd, of wil je meer informatie over deze 'vacature'?
Neem dan contact op met contact@dwars.be

contraire

Op vaste tijdstippen verschijnt er in ieder blad een segment waarin er op ludieke wijze wordt afgerekend met een dozijn bekend volk. Wegens een zwaar tekort aan humoristische redactieleden stelt *dwars* simpelweg een lijstje op van leden van de samenleving die hen deze maand voor het hoofd stootten. Verzint u de satire er vooral zelf bij.

DWARS BELEDIGT:

Ingrid Lieten
Flor Steigers
Joseph Ratzinger
Steven Vanackere
Tia Hellebaut
dommel.com
Duco Sickinghe

TAMZAKKEN!

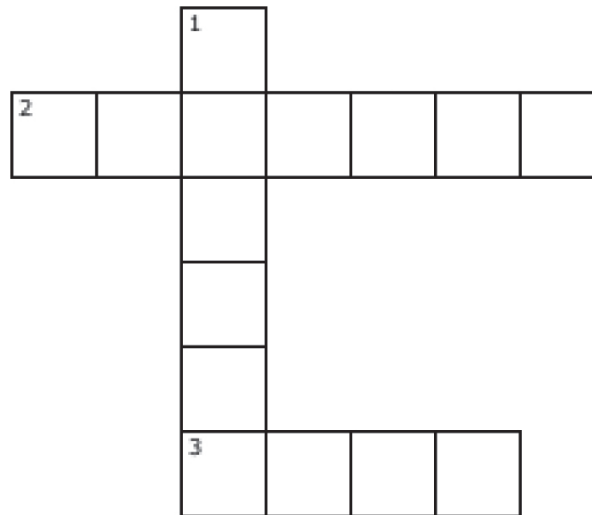

Uitslag verkiezingen faculteitsclubs stond in de sterren gescheven

CRYPTOGRAM

RAADSELACHTIG GEWICHT IN GRAFKELDER

dwars presenteert u een wonderlijk cryptogram dat, wanneer u het zou komen in te vullen, u cultuurcheques kan opleveren. U stuurt simpelweg de drie antwoorden die u verkiest door naar contact@dwars.be – of per stijlvolle, okerkleurige briefkaart naar Paardenmarkt 91, bus 01. Met dank aan de immer grandioze Linda Schools zult u kunnen kiezen welk cultureel verantwoord evenement u met uw aanwezigheid zal verblijden.

VERTICAAL

1. kitsch voor studenten

HORIZONTAAL

2. dodelijk luide hond

3. kijkt dwars door je heen

Sara Leysen won met onze vorige wedstrijd 'creativiteit' een bundel cultuurcheques. Proficiat Sara!

Strangelove Festival

28, 29 en 30/04, Zirkus, Zirkstraat 36

Strangelove Filmfest biedt een rijk gevuld aanbod met een verse oogst films, shorts, documentaires en klasiëkers uit de Queer Cinema. Kortom, een delicatessen voor de film liefhebber, maar het biedt ook veel andere disciplines: volkskeuken, concerten, video-installaties, theater, exposities en performances. Strangelove opent

met de documentaire Call Me Kuchu, waarin David Kato strijdt voor gelijkheid in Oeganda. O Fantasma, Annelies Verbeken, Orphan Fairytale, Madame Dame en een hele resem anderen verwachten u.

Danstheater 'A Louer' van Peeping Tom

25-27/04, deSingel Rode Zaal

Sinds 2000 vormt het Argentijns-Franse duo Gabriela Carrizo en Franck Chartier de artistieke kern van Peeping Tom. Met 'A Louer' neemt Peeping Tom u mee naar een wereld waarin droom en werkelijkheid in elkaar overvloeien. Een melancholisch stuk vol verrassende wendingen over vergankelijkheid. In een barok decor, met een knipoog naar de pathos en de rode pluche van de opera. Alles is er tijdelijk, alles is 'Te Huur'.

Expo lost in time - Jim Van Loo

Tot 26/04, Cultuurcentrum Luchtbal

Jim tracht met strakke lijnen, kleur en composities de kijker mee te nemen naar bijzondere plaatsen zodat wij ook even kunnen proeven van het

verdriet van de architectuur. In deze (gratis) expositie neemt hij u mee naar een grote leegte, de donkere, duistere panden waar alleen nog stof en stilte heerst, waar vergane glorie uw ogen streelt en waar de aanwezigheid van een menselijk wezen slechts in de lucht hangt. Ga mee naar overal en nergens, in een reis door de tijd en wees verbaasd over wat verloren ging in de tijd.

✓ **Marble Sounds (05/04)**
Trix Club

✓ **ComedyNight met o.a. Lies Lefever & Steven Mahieu (06/04)**
Buster

✓ **Sarah Blasko: I awake (13/04)**
De Roma, Borgerhout

✓ **Tentoonstelling 20 jaar boekcover ontwerpen (tot 21/05)**
Het boekenpodium

✓ **De aanslag – Toneelstuk naar het boek van Harry Mulisch (van 04/04 tot 05/05)**
Theater aan de stroom

Achter de wolken 16/04, Cultuurcentrum Berchem

Omdat het succes zo overweldigend was, de vraag van het publiek en de goesting om te spelen zo groot, gaan Chris Lomme en Jo De Meyere opnieuw op reis met deze theaterparel. Een stuk over de duurzaamheid van het verlangen, over missen terwijl je gemist wilt worden. Over waarheid en leugen... en over de angst die dat alles met zich meebrengt. Van en met: Michael De Cock, Chris Lomme, Jo De Meyere.

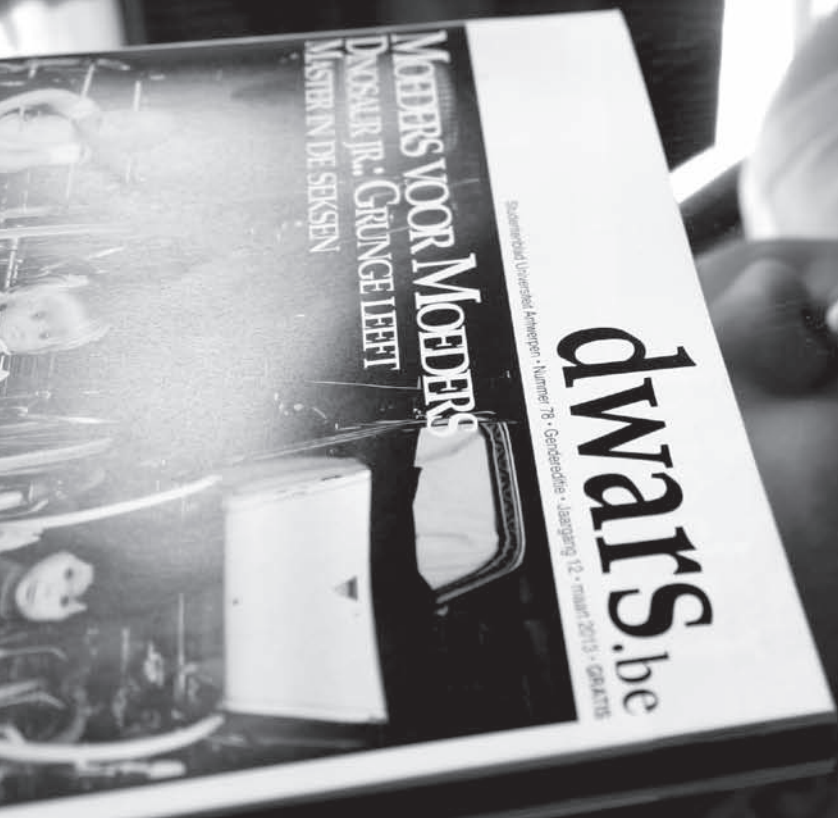
dwars

Tekst: Judith Buysse

april

dwars beschermt zijn bronnen

FOTO: ISABEAU VOGEELEER

Ook geïnteresseerd in journalistiek en/of fotografie? dwars zoekt altijd nieuwe en frisse medewerkers. Geef ons je interesse te kennen op contact@dwars.be